

РЕШЕНИЕ

№ 2101

гр. София, 28.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 18.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6303** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 268, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Същото е образувано по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място] , [улица], представлявано от Р. И. С. – Управител, чрез пълномощника му АДД“Б. и партньори“ против Решение № ПИ – 115/11.06.2012г. на Директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] с изх. № 109-53-1848/29.05.2012г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 262/14.05.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., офис „Център“, отдел „Управление на дълговете“ .

Жалбоподателят, оспорва посоченото решение на директора на ТД на НАП, като незаконосъобразно, поради противоречието му с материалния закон, тъй като счита, че същото не отчита факта, че се касае за запор на вземане на лице от [фирма], което към момента на издаване на оспорваното постановление не е ликвидно и изискуемо задължение от една страна, а от друга това задължение е изплатено напълно, поради което не може да бъде предмет на запор. Излага подробни съображения, че нито една от законовите хипотези на чл.230 ДОПК за налагане на обезпечение и предприемане на действия за принудително изпълнение срещу трето лице не е налице в конкретния казус. Иска отмяна на оспорваното постановление. Претендира разноски.

В с.з. жалбоподателят чрез процесуалният си представител адв. Д. поддържа жалбата и моли оспорваният отказ да бъде отменен като незаконосъобразен.

Ответникът по жалбата - директорът на ТД на НАП, [населено място], редовно

призован за с.з. не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура , уведомена не изпраща представител и не изразява становище по делото.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, включително тези в административната преписка, обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1, изр. I от ДОПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

По делото е безспорно, че производството пред директора на ТД на НАП е образувано по жалба с вх.№ 10-53-06-1848/29.05.2012г. , подадена от [фирма] срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 262/14.03.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП. С цитираното ПНОМ е наложен заповор върху вземанията на [фирма] от трето лице – [фирма]. В настоящото производство жалбоподателят поддържа, че на първо място към момента на налагане на процесния заповор не е налице изискуемо и ликвидно вземане от страна на [фирма] към [фирма], поради изплащане на това задължение.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки на основание чл.195, ал.1 ДОПК, вр. чл.202, ал.2 ДОПК с № 262/14.05.2012г. е издадено на [фирма] за събиране на установено изискуемо вземане към 14.05.2012г. в размер на 9 373 147, 78 лв., установено по ЗДДС с РА №[ЕИК]/30.09.2010г. Във връзка с цитираните задължения с това постановление е наложени заповор върху вземане от трето лице [фирма]. В постановлението е посочено, че от. [фирма] била подадена декларация обр.№ СД-46 за ликвидни и изискуеми задължения от 25.04.2012г. към [фирма], възникла съгласно фактура № 0...04/09.02.2009г. в размер на 100 000 лв.

В разпоредбата на чл. 268, ал. 1 ДОПК е визирано, че решението на директора на ТД на НАП , постановено в производство по административно обжалване на действията на публичния изпълнител, може да се обжалва от длъжника и вискателя, което обективира правния интерес на жалбоподателя от настоящето оспорване.

С жалба № 10-53-06-1848/29.05.2012г. жалбоподателят като заинтересовано лице е оспорил по административен ред пред директора на ТД на НАП, наложените с ПНОМ № 262/14.05.2012г. принудителни обезпечителни мерки , а именно: налагане на заповор върху вземане на [фирма] към жалбоподателя , във връзка с което е наложен и заповор върху банковите сметки на [фирма]. Заедно със жалбата са представени и 4 броя разписки от управителя на [фирма] с приложения към тях фискални бонове за изплащане на сумата от 100 000 лв. на четири равни вноски. Представена е и декларация от страна на управителя на [фирма], с която декларира, че задължението по фактура № 0...04/09.02.2009г. е изцяло изплатено на „Б. инженеринг“, както и декларация от управителя на [фирма], че е получил твърдяната сума. С решение № ПИ – 115/11.06.2012г. Директорът на ТД на НАП – С. е потвърдил оспорваното ПНОМ № 262/14.05.2012г. , тъй като е приел, че с подадената декларация от 25.04.2012г. по описа на ТД на НАП [фирма]- в качеството му на длъжник на длъжника [фирма] безусловно е признал вземането в размер на 100 000 лв., поради което е направил извод , че са налице законоустановените основания по чл. 202, ал.2 ДОПК и е приел , че публичния изпълнител правилно и законосъобразно е наложил оспорваната обезпечителна мярка.

В оспорваното решение на директора на ТД на НАП като единствено основание за отказа да се отменят наложените обезпечения се единствено цитираната декларация

по образец Сд-46 от 25.04.2012г., подадена пред органите на ТД на НАП- С..

Настоящата инстанция намира изводите на решаващият орган за неправилни и незаконосъобразни по следните съображения:

С нормата на [чл. 230, ал. 1 ДОПК](#), законодателят е въвел възможността принудителното изпълнение на вземанията да се насочи върху вземания на длъжника от трето лице, при условие, че вземането е ликвидно и изискуемо. В ал. 2 на същия член са посочени изчерпателно хипотезите, в кои случаи вземането ще се счита за ликвидно и изискуемо - ако бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от трето лице. От доказателствата по делото не се установяват визираните в [чл. 230, ал. 2 ДОПК](#) предпоставки, обуславящи в рамките на принудителното изпълнение, провеждано от публичния изпълнител, ликвидност и изискуемост на вземането Макар и да не се спори от страните, че пред органите на ТД на НАП – С. е представена декларация обр. Сд-46 от 25.04.2012г. , последната не е от кръга на документите по чл.230, ал.2 ДОПК, за да е годно основание по чл.202, ал.2 ДОПК . Позоваването само и единствено на цитираната декларация от страна на публичния изпълнител респ. контролно решаващия орган е голословно, предвид липсата на други доказателства, подкрепящи това изявление респ. твърдение.

Освен това следва да се има предвид, че пред контролния административен орган са ангажирани и доказателства за плащане на процесното задължение на [фирма] към [фирма] , а именно – четири броя разписки с приложени към същите фискални бонове, както и два броя нотариално заверени декларации от управителите и на двете ЮЛ, които макар и частни документи не са оспорени от ответника , за да не носят доказателствена сила.

Следователно, по горните съображения, оспорваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 262/14.05.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., се явява незаконосъобразно и като такова е следвало да се отмени от контролно – решаващия орган, което същият не е сторил, във връзка с което съдът намира, че това решение респ. и обжалваното ПНОМ като неправилни и незаконосъобразни следва да бъдат отменени.

С оглед

този изход на делото, и предвид направеното с жалбата искане за разноски, на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото съдебни разноски в размер на 50 лв. за държавна такса. Предвид липсата на доказателства за направени разноски за процесуално представителство , съдът не му присъжда такива.

Водим от горното , съдът,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ – 115/11.06.2012г. на Директора на ТД на НАП - С., както и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 262/14.05.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., офис „Център“, отдел „Управление на дълговете“.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място] , [улица], представлявано от Р. И. С. – Управител направените по делото съдебни разноски в размер на 50 лв. (петдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.268, ал.2 от ДОПК.
Преписи.

СЪДИЯ: